

De klimmer

De klimmer trekt zich dan maar
aan zijn eigen haren op,
zet zich af in het luchtledige
(het schijnbaar eeuwig stevige),

stapt
op eigen voet, begint de tocht,
boldert langs scheenbeenafgrond, knieplateau,
wurmt zich door dij- en bekkenbeen,
slaat rond zijn buikwand tenten op,
een basiskamp met uitzicht op de uitzichtloze top.

Trekt verder dan, langs darmkanalen,
maagwand, milt en leadklimt
buiten adem langs de ribben naar het hart,

valt, staat, valt, staat, valt, start
helemaal opnieuw,

bereikt, het steilste achter zich,
speedklimmend langs slokdarm, keel en tong
de holte waar de roep begon, de lok-.

Maar de tocht duurde te lang, zijn stem
slaat stom.

Conclusie luidt,
de klimmer moet zijn voortgang zelf verzinnen.
Journalist, piraat of waaghals, hoor mij aan:
de ware berg, die zit van binnen.